

РЕШЕНИЕ

№ 2276

гр. София, 27.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **7131** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 107, ал.2 от Закона за автомобилните превози/ЗАвТП/.
Образувано е по жалба на ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място], представляван от управителя С. Д. Т., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1219 / 16.05.2019 г. на Началник Областен отдел “Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", с която на основание чл. 107, ал.1, във връзка с чл. 106а, ал.1, т.1 и ал.2, т.1, ал.6 и ал.7 от Закона за автомобилните превози е наложена принудителна административна мярка - спиране от движение за срок от 6 месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер и отнемане на свидетелство за регистрация на лек автомобил марка „Рено Трафик“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя.

Жалбоподателят ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място], представляван от управителя С. Д. Т., чрез адв. М., в жалбата сочи, че заповедта е неправилна и незаконосъобразна, като издадена при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че управлявалото МПС-то на жалбоподателя лице не е извършило визираните нарушения. В първото по делото съдебно заседание адв. М. твърди, че жалбоподателят е собственик на фирма за отдаване под наем на автомобили и че група приятели са наели автомобил, с който да пътуват в чужбина и сочи, че ще представи договор за наем. В следващо

заседание и в ход по същество, адв. М. твърди, че става въпрос за фамилно пътуване с частна цел, като автомобилът е предоставен без договор за наем. Сочи, че пари за пътуването не са заплащани от фамилията, а единствено жената, непозната на останалите, оплакала се пред проверяващите, че пътува без билет, е платила на друго лице П., което не е осъществило превоза. Иска заповедта да бъде отменена. Претендира и присъждане на разноски.

Ответникът, Началник Областен отдел "Автомобилна администрация" [населено място] към Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", редовно и своевременно уведомен, не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, от заинтересовано лице и в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като прецени доказателствата по делото в тяхната съвкупност и взе предвид доводите на страните, както и въз основа на извършена на основание чл.168 от АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Тази компетентност произтича от разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ЗАвтП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а от ЗАвтП се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. По делото е представена Заповед №РД-01-212 / 15.05.2015 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", с която са упълномощени длъжностни лица от Агенцията да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а от ЗАвтП, между които е и издателят на процесната заповед.

Заповедта е издадена в изискуемата от закона мотивирана писмена форма на заповед и съдържа изискуемите по чл.59, ал.1 и ал.2 от АПК.

По изложените съображения, не са налице основания за отмяна или обявяване на нищожност на основание на чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Настоящият състав намира, че в административното производство по издаване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с материално правните разпоредби на закона, които да обуславят нейната незаконосъобразност и да са основание за отмяната ѝ. В производството по издаване на заповедта са спазени процедурите и материалноправните разпоредби на ЗАвтП и АПК, свързани с издаване на заповеди за налагане на ПАМ.

Твърдението в жалбата за наличие на съществени процесуални нарушения са голословни и без конкретизация, а при преглед на административната преписка съдът не установяват такива, които да са основание за отмяната на заповедта по чл.146, т.3 от АПК.

Съдът счита, че административният орган правилно е приложил и материалния закон,

поради което не е налице основание за отмяна и съгласно чл.146, т.4 от АПК.

Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 106а, ал.1, т.1, вр. ал.2, т.1 от ЗАвтП.

Съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал.1, т.1 от ЗАвтП, „за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. спиране от движение за срок б месеца на моторно превозно средство, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници“.

Съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал.2, т.1 от ЗАвтП, налагането на принудителните административни мерки по ал. 1 се осъществява от органите по контрол чрез: т.1. сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, букви "б" и "в".

Съгласно §1, т.1 от ДР на ЗАвтП "Обществен превоз" е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане.

По делото не е спорно и се потвърждава и от страна на жалбоподателя, че за микробуса, с който е осъществен превозът, лек автомобил марка „Рено Трафик“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място], няма издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари.

Спорът е относно това, че с него е извършван „обществен превоз“, както е приел административният орган.

В оспорената заповед е прието, че на 15.05.2019 г. Я. Й. С., като водач на лек автомобил марка „Рено Трафик“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място], извършва международен превоз на пътници от Република България до Кралство Швейцария срещу заплащане, за което няма издадено лек автомобил марка „Рено Трафик“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място].

Горното е установено въз основа на докладна записка от рег. № 4379з-450 / 15.05.2020 г. /погрешно посочена в заповедта от 09.05.2020 г./ от служител на ГКПП „К.“ и сведение от 15.05.2020 г. от Р. П. З..

В докладната записка е посочено, че пътник в микробуса швейцарската гражданка Р. З. е споделила, че е заплатила 115 швейцарски франка за пътуването си до Швейцария, за което не получила билет.

В сведението, подписано пред служителя на ГКПП от г-жа З. сочи, че е заплатила съм 115 фр. на П. М., посочила е, че пътува с Я., е няма билет, както и че фирма С., П. М. и Я. са шофьори на микробусчето, с което пътува.

На водача Я. Й. С. е съставен акт за установяване на административно нарушение на същата дата, в което последният е отбелязал като възражение, че той лично не е вземал пари.

Автомобилът, собственост на жалбоподателя [фирма], [населено място], е управляван от Я. Й. С. въз основа на пълномощно, издадено на 14.05.2019 г., валидно до 31.12.2019 г.

В свидетелски показания на Я. Й. С., водач на МПС-то, разпитан в о.з. на 29.01.2020 г. се сочи следното:

„Пролетта миналата година края на април началото на май мисля, че беше пътувахме с брат ми, с още една позната И., която е приятелка на брат ми, с баща ми и една жена, която се качи при нас в буса, тъй като е позната на познат на баща ми и помоли да я качим. Аз управлявах автомобила. Този автомобил е на мой познат С. Т., който има фирма за рент-а-кар, има и бусове. Даде ми го, без да сме сключвали някакъв договор, за да си свърша работата. Беше ми предоставил пълномощно да управлявам автомобила. Не съм му плащал нищо за това, че ми даде автомобила. Трябваше да изнасяме апартамента, тъй като баба ми, която живееше в Швейцария почина. Не познавам жената, която не беше член на семейството и наша приятелка, качи се при нас на гарата. На границата ни спряха и ни взеха документите, след което ни казаха да изчакаме. Дойдоха едни господи мисля, че от ДАИ. Те ни казаха да завия с микробуса на междинна зона и да изчакаме, след което ме викнаха мен. Дадох обяснение къде отивам и за какво става въпрос, а те дойдоха свалиха ми номерата и ми съставиха акт за установяване на нарушение. Тази жена на мен не ми е давала никакви пари. След акта е издадено НП, което не съм го обжалвал. Не съм получавал пари от никого от пътниците за това, че съм ги возил по маршрута.“

В свидетелски показания на Р. Й. С., брат на Я. С., разпитан в о.з. на 29.01.2020 г. се сочи следното:

„Спомням си май месец миналата година, че пътувайки за Швейцария с цел, тъй като баба ми беше починала преди три месеца, която си живееше там. Пътувахме аз, баща ми, брат ми Я., моята приятелка и една жена, която явно е дала някакви показания. Тя е приятелка на един наш познат на баща ми чичо П., но аз не я познавам. Спряха ни на ГКПП К. от българска страна за проверка на документите и багажа, а микробусът се управляваше от брат ми Я.. Попитаха жената и след това ни взеха документите, понеже аз се возех отзад. Те свалиха въпросната жена и я попитаха явно нещо, като в следствие разбрах, че са я попитали дали е плащала билет. Впоследствие разбрах, че тя е била дала някаква сума на въпросния чичо П., който е познат на баща ми. Колко е дала не знам, а явно не е някаква сума – той я е попитал явно за гориво и да почерпи, а не е нещо съществено. Семейно пътувахме аз, баща ми, брат ми и приятелката ми, за да почистим там, и не познавахме само тази жена. На брат ми не знам да е плащала нищо.“

Съдът счита, че тезата, която се обосновава от свидетелските показания на двамата свидетели е създадена защитна такава, създадена впоследствие и в пода на производството по повод оспорване на заповедта по следните съображения: На първо място, свидетелите са заинтересовани лица. Единият от тях е именно водачът на МПС-то Я. С., на когото както сам сочи е съставен акт за установяване на нарушение, съответно е заплашен от налагане на глоба от 2000 лв. по реда на чл.93, т.1 от ЗАвтП. Другият свидетел е неговия брат, което е свързано с него лице. На второ място, както бе посочено по-горе, в жалбата срещу заповедта жалбоподателят не е посочил никакви твърдения в тази насока, а тезата на процесуалния му представител се променя на два пъти в хода на производството. На трето място, от административната преписка няма никакви доказателства за броя и имената на пътниците в микробуса, освен на водача Я. С. и на оплакалата се жена Р. З., поради което свидетелските показания, че става въпрос само за роднини и близки лица, с изключение на г-жа З. не може да бъде проверена, и в този смисъл може да бъде нагласяна от жалбоподателя – първо се твърди, че са група приятели, наели автомобил под наем от рент-а кар фирмата на жалбоподателя, а впоследствие, когато не може да се представи договор за

наем, че става въпрос за предоставен безвъзмездно микробус за осъществяване на семейно пътуване за опразване на апартамент на починала баба. На четвърто място, пълномощното за управляване на чужд автомобил, предоставено от ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място] на Я. С. е до края на 2019 г., т.е. повече от половин година, което практически е доста по-дълъг период от целта, за която се твърди. На пето място, твърде съмнително е при фамилно пътуване да бъде вземана и качвана непозната жена от гарата. И на шесто място, в сведението си г-жа З. споменава фирма С., както и П. М. и Я., които са шофьори на микробуса, с което пътува, т.е. тя е с ясното съзнание, че пътува с търговец, който осъществява такъв превоз до Швейцария, и очевидно познава П. М. и Я. С., които сочи като шофьорите на микробуса с което пътува, вероятно не за първи път.

Горните представляват единствено съмненията на съда относно създадената защитна теза, която не е подкрепена с никакви доказателства по делото, освен свидетелските показания, което, както съда посочи има причини да са неверни.

Въпреки това, дори и да се приеме тази теза за вярна, то и при нея е налице основание за издаване на процесната заповед по чл. 106а, ал.1, т.1 от ЗАвтП.

По делото не се спори, че в микробуса е имало пътници, т.е. пътуващи лица, освен водача на МПС-то.

Не се спори и, че един от пътниците – г-жа Р. З. – е заплатил за превоза си до Швейцария. Представените по делото докладна записка от служител на ГКПП, пред когото пътничката е споделила, че е заплатила сумата, но пътува без билет, както и сведението, подписано от нея, са част от административната преписка, съответно от доказателствата по делото, и не са оспорени от жалбоподателя по предвидения процесуален ред.

Следователно, налице е превоз, който се извършва с моторно превозно средство срещу заплащане, което е и определението на §1, т.1 от ДР на ЗАвтП за "обществен превоз".

Без значение е обстоятелството, че само за един от пътниците е доказано това условие, а за другите в последното по делото съдебно заседание двама свидетели, между които и водачът на МПС-то, твърдят, че са пътували семейство и приятели. Достатъчно е по отношение само на един пътник да е изпълнено условието по §1, т.1 от ДР на ЗАвтП, за да се приеме, че е извършен обществен превоз.

Също така, без значение е обстоятелството под каква форма е направено заплащането, т.е. дали то е наречено билет, какъвто очевидно не е издаван, или е наречено „за гориво и да почерпи“, в каквато насока са свидетелските показания на свидетеля Р. С.. Без значение за приложение на разпоредбата е и обстоятелството, че плащането е извършено не директно на водача на МПС-то, а на друго лице – в случая П. М., с когото очевидно се познават.

Без значение е и обстоятелството, че не е извършено такова плащане на жалбоподателя, предоставил за ползване автомобила.

Мярката по чл. 106а, ал.1, т.1 от ЗАвтП, е превантивна, „за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. спиране от движение за срок 6 месеца на моторно превозно средство, с което се извършва обществен превоз на пътници или товари, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е

включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници“, т.е. независимо от това кой е извършил нарушението – кой е извършил превоза и кой е взел парите за това, спира се от движение на автомобила с цел да не се извършва за в бъдеще подобно нарушение с него.

В този смисъл, засегнати от мярката са собственикът на МПС-то, съответно лицето, което го владее по принцип или ползва на друго основание, тъй като спирането му от движение пречатства това ползване.

Съдът счита и, че посочването на жалбоподателя [фирма], [населено място] като собственик на микробуса не прави заповедта незаконосъобразна и не налага отмяната ѝ.

Следва да се отбележи, че в регистрацията на автомобила жалбоподателят [фирма], [населено място] е посочен именно като собственик на микробуса. В малкия регистрационен талон, като „собственик“, т.е. с еднакъв код С 2.1., по смисъла на Директива на Съвета на ЕС 1999/37 от 29.04.1999 г. е посочен както [фирма], [населено място], така и [фирма], [населено място]. В големия регистрационен талон с код С 1.1., като „притежател на свидетелството за регистрация“ е посочен [фирма], [населено място], като „собственик“ с код С 2.1. е посочен [фирма], [населено място], а в графа С.4. е посочена буква „а“, което означава, че притежателят на свидетелството за регистрация е собственик на автомобила. Следователно, и в двата талона жалбоподателят е посочен с код С.2. именно като „собственик“.

Обстоятелството, че микробусът е предоставен на жалбоподателя [фирма], [населено място] на лизинг от [фирма], [населено място], не променя факта, че той има интерес от оспорване на заповедта, тъй като именно той ползва автомобилът и именно той е лишен от това ползване в рамките на шест месеца, съответно именно той е засегнат от принудителната мярка, а не лизингодателят, който не ползва автомобила и за когото от значение е само до получава лизинговите си вноски от лизингополучателя. Разбира се, в случай, че се счита за засегнат, той също има самостоятелно право на жалба. В този смисъл, съдът смята, че това, че в заповедта [фирма], [населено място] и посочен не напълно точно като собственик на микробуса за несъществуващо процесуално нарушение.

При изложените мотиви и при обективизиране на юридическите факти, визирани в хипотезата на чл. 106а, ал.1, т.1 от ЗАвтП, в правото на административния орган е по целесъобразност да прецени дали да приложи предвидената мярка с цел осигуряване съблюдаване на разпоредбите на ЗАвтП и преустановяване на констатираните административни нарушения. Публичното право на органа да наложи ПАМ, обезпечаваща изискванията за провеждане на автомобилния превоз съгласно законовите разпоредби е упражнено в съответствие с изискванията на закона.

Следва да се отбележи, че обществен превоз на пътници и товари се извършва от превозвач, който притежава лиценз за извършване на превоз на пътници или

товари на територията на Република България, лиценз за извършване на обществен превоз на пътници или товари - лиценз на Общността, или удостоверение за регистрация - за извършване на таксиметрови превози на пътници, и документи, които се изискват от този закон, като за всяко моторно превозно средство, с което превозвачът извършва дейността, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията или оправомощени от него длъжностни лица издават съответно заверено копие на лиценза на Общността или удостоверение за обществен превоз на моторно превозно средство. Завереното копие и удостоверението се издават, ако моторното превозно средство е с българска регистрация и превозвачът е доказал финансова стабилност за него по реда, определен с наредбата по ал. 3. Съгласно ал.2 на чл. 7 от ЗАвтП, лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за: 1. благонадеждност (добра репутация); 2. професионална компетентност; 3. финансова стабилност; 4. установяване на територията на Република България.

Тук не следва да се забравя, че автомобилният превоз на пътници е дейност с повишен риск за живота и здравето на хората. Това е наложило за упражняването ѝ законодателят да установи императивно специални изисквания гарантиращи определено ниво на професионална компетентност, благонадеждност и финансова стабилност. Значимостта на ценностите, върху които тази професионална дейност рефлектира, е обусловила подробността на регламентацията ѝ на национално и на европейско ниво.

По изложените съображения, заповедта е съобразена и с целта на закона, поради което не са налице основания за отмяна и съгласно чл.146, т.5 от АПК.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. Заповедта е законосъобразна и не са налице основания за отмяната ѝ, а жалбата следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 35 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕТ „Т. – С. Д.“, [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-1219 / 16.05.2019 г. на Началник Областен отдел “Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: